

Paul Finch

A black and white photograph of a person walking away from the viewer across a vast, flat, snow-covered landscape, likely a frozen lake. The person is wearing a dark jacket and pants. Behind them, a series of footprints are visible in the snow, leading away from the viewer. In the background, there are silhouettes of trees and a distant shoreline under a hazy sky.

MRTVÝ
MUŽ
PŘICHÁZÍ

MRTVÝ MUŽ PŘICHÁZÍ

Paul Finch

2018

Copyright © Paul Finch 2014
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DEAD MAN WALKING,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins, Londýn 2014,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Karla Bedrlíková, Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2018

ISBN 978-80-7498-293-4

*Pro moje děti, Eleanor a Harryho,
se kterými jsme si, když byly malé,
vyprávěli spoustu strašidelných příběhů
a jejichž nadšení s věkem nijak neochablo*

PROLOG

Srpen 2004

Dívka vypadala, že je ve sporém oblečení jako doma. A jejího společníka to taky nijak neznepokojovalo. Když spolu v onen dusný srpnový večer objížděli hospody, působil naopak dojmem, že ho těší, jaký zájem jeho polonahá družka vzbuzuje.

Páteční tah zahájili v Buckfastleighu, pak navštívili živé vesnice Holne a Poundsgate a poté se zanořili hlouběji do rozlehlé travnaté divočiny dartmoorských vřesovišť a zastavovali se v odlehlějších vískách: v Babeny, Dunstone a nakonec ve Widecombe-in-the-Moor, kterou proslavila lidová písnička „Widecombe Fair“ o tom, jak banda opilých flamendrů umožila vypůjčenou kobylu.

Do každého podniku vešla napřed ta dívka; promenovala se mezi rozjařeným osazenstvem a se zavlněním boků se pohodlně uvelebila na nejnápadnější barové stoličce, zatímco její společník hledal, kde zaparkovat elegantní černo-stříbrné porsche. Kamkoli vkročila, tam vzbudila rozruch. Ne že by se pod nízkými věkovitými trámy rozhostilo ticho, ale to ani nebylo potřeba. Koukání si každý mohl užít po libosti.

Nechovala se vyloženě koketně, ale bylo znát, že ráda vzbuzuje pozornost. A proč by taky ne. Měla k tomu všechny předpoklady: vysoká štíhlá blondýna, jejíž pěkně tvarovanou postavu dokonale zdůrazňovaly zelené minišaty nebo spíš mikrošaty a páskové lodičky na vražedně vysokých podpatcích. Dlouhá zlatavá hříva jí spadala pod ramena v lesklých vlnách. Měla plné rty, drobný nos a vysoké kočičí lící kosti. Když si sundala zrcadlové sluneční brýle, vykoukly zpod nich pronikavé modré oči. Dojem podtrhovala i držení těla – v každé hospodě se usadila rovně jako pravítko, vystrčila ňadra a přehodila si hladké opálené nohy jednu přes druhou. Bylo nad slunce jasnější, že se schválně předvádí, a osazenstvo hospody to náležitě oceňovalo. Většinou to byli místní štamgasti, venkovani skrz naskrz, ale našli se mezi nimi i návštěvníci odjinud: party rozjařených mladých kluků, kteří se nijak netajili tím, že si vyrazili na pivo a balit holky, a málomluvní nevrlí dědulové v džínách a kostkovaných košilích, kteří si zajeli do Devonu plachtit, rybařit, potulovat se po vřesovištích. Sice byli ženatí a od manželek dezertovali jen na pár dní, ale to jim nebránilo kochat se děvčaty a zejména touhle konkrétní krasavicí. Nejenže se na ně sladce usmívala, když jí uvolňovali místo u barového pultu, a že na jejich drzé poznámky reagovala s humorem, ale zblízka se navíc ukázalo, že už to není žádná holka, ale mladá žena tak mezi pětadvaceti a třiceti, což jí ještě dodávalo na dráždivé přitažlivosti.

Muže, který ji doprovázel, kupodivu nijak nevyvádělo z míry, jaký rozruch jeho přítelkyně (nebo snad manželka?) vyvolává. Anebo že by ho to dokonce vzrušovalo? Byl dobře oblečený – béžové kalhoty od Armaniho, košile Yves St Laurent s krátkým rukávem, semišové polobotky značky Church's – a řídil impozantní auto. Ale byl při těle, s bledou rozbředlou tváří a mrkově rezavou kšticí („podělanej slimák,“ utrousil opovrhlivě jeden násoska ke svému kamarádovi). A pil jenom pivo s limonádou, takže ve srovnání s tou svou tygřicí působil jako

slaboch, přinejmenším v očích štamgastů. Ale soudě podle řeči těla, byl právě on v páru ten dominantnější. On stál, zatímco ona seděla. On kupoval pití, zatímco ona stavěla na odív své přednosti, v záklonu se opírala o bar a hlubokým výstřihem přitahovala bezostyšné pohledy. „To je mi teda dvojka!“ utrousil koutkem úst Harold Hopkinson, obtloustlý majitel hospody U Lovce tetřevů. „Ten tu svoji buchtu předvádí jak v cirkuse.“

„A ona si to děsně užívá,“ dodala Doreen, jeho korpulentní žena.

„Ale na takový předvádění už jsou kapku starý, ne?“

„Starý? Houbeles, maj přesně ten správnej věk. Kampak asi pojedou odtud?“

Harold se zatvářil překvapeně. „Snad si nemyslíš, že k jezeru Halfpenny?“

„Kam jinam?“

„Ale určitě přece vědí, že...“ Harold se zamračil. „Ne, tam rozhodně nepojedou. Hele, ta ženská je prostě kus, tak se s ní přede všema chlubí.“

Doreen načepovala další půllitr dartmoorského piva IPA. „Fakt si to myslíš?“

Haroldovi se chvíli nedostávalo slov. Svým zvráceným způsobem to dávalo smysl. Jezero Halfpenny sice nebylo v Devonu úplně nejoblíbenější místo, kde provozovat sex na veřejnosti, protože k němu bylo odevšad dost daleko, ale tady v okolí bylo vyhlášené a čas od času to tam hodně žilo, přinejmenším dokud nepropukla ta panika. Harold zase zajel pohledem k té dvojici komediantů. Žena pořád trůnila na barové stoličce a usrkávala limonádu s rumem. Když si ji prohlédl pořádně, povšiml si, že má nehty na ruce i na nohou nalakované zlatě a kolem levého kotníku řetízek s hvězdami a měsíci. To je jasná výzva, nebo snad ne? Podle některých jeho oblíbených webstránek jednoznačně ano. Podobné praktiky tu dřív bývaly poměrně běžné, to se ví. Do místních hospod vyrážely dvojice bažící po swingers

party u jezera Halfpenny – obvykle si sice počínaly míň nápadně než tihle dva, nicméně „stavěly na odiv svoje zboží“, jak tomu říkala Doreen, a snažily se sbalit někoho dalšího.

Teď to ale samozřejmě bylo jiné. Anebo by aspoň mělo být.

„Možná nejsou zdejší,“ nadhodil Harold. „A nemají o ničem ani páru.“

„To by museli bejt z jiný planety, aby se to nedoslechli, ne?“ opáčila Doreen.

„No... ale neměli bysme jim to říct?“

„Co jako?“

„Já nevím... Prostě, že je to za momentálních okolností blbej nápad.“

Zpražila ho pohledem. „Blbej nápad je to za všech okolností.“

Haroldova žena měla k pozemským rozkoším dost rozkolísaný přístup. Sice se živila prodejem alkoholu, ale zároveň jí vadili opilci, odmítala obsluhovat lidi, kteří podle ní přebrali, a neváhala hosty z hospody vykázat, pokud se utrhlí ze řetězu. Jako barmanky sice úmyslně zaměstnávala hezké holky, ale zároveň z duše nesnášela „rajdy a coury“, jak se vyjadřovala, a obzvlášť se jí přičily ženské, které podezírala, že se oddávají nočním radovánkám u jezera. Nenáviděla je tolik, že když se na scéně poprvé objevil „Cizák“ a začal zabíjet osamělé páry, které uprostřed noci někde parkovaly, skoro mu jeho počínání schvalovala.

Pochopitelně jen do doby, než na veřejnost prosáklý podrobnosti.

Jeho útoky totiž i v porovnání s nejohavnějšími vraždami britské historie vyrážely dech. Když si Harold vybavil, co o nich četl v novinách, ještě teď mu běhal mráz po zádech. K nejbližšímu útoku sice došlo na piknikovém místě u Sourtonu, nějakých třicet kilometrů vzdušnou čarou, ale ty zločiny postavily do pozoru celé hrabství. Harold se rozhlédl po výčepu a napadlo ho,

jestli třeba pachatel není právě teď tady. V hospodě bylo plno, většinu osazenstva tvořili chlapi a nebyli to jenom samí utápnutí slušníáci. Devon je oblíbená dovolenková destinace, a to nejen v létě – jezdí sem všichni možní návštěvníci, od hipísáckých batůžkářů a příznivců New Age až po rodiny s dětmi a dvojice na líbáncích. Ale taky se tu pracuje. Ani tady nahoře na vřesovištích zdaleka nežijí jenom venkovští džentlmeni v tvídových oblecích – pracuje se tu na farmách, chová se tu dobytek, stříhají se živé ploty, obdělávají pozemky a všechny tyhle práce vyžadují odolné, tvrdé chlapy. A nevydala snad policie prohlášení, že pachatelem je pravděpodobně nějaký místní manuální pracovník, někdo dost silný a fyzicky zdatný, aby si poradil s mladými a zdravými páry? A taky musí dobře znát všechny zdejší postranní silnice a cesty, protože se mu daří ty páry zaskočit a pak se vždycky dokáže nepozorovaně vytrazit.

V hospodě teď seděla spousta chlapů splňujících všechna takhle kritéria.

Čím víc o tom Harold přemýšlel, tím zranitelnější mu ten mladý pár uprostřed hlučného davu připadal. Ani kdyby tu Cizák nebyl, neměla by se ta mladá ženská takhle předvádět. Ten její chlap by si měl uvědomit, že někteří štamgasti už mají pořádně upito, zvláště ti, kteří ji nepokrytě hltají pohledem, a že snadno mohou podlehnout pokušení – bylo by přece tak snadné natáhnout ruku a položit ji na to hladounké dozlatova opálené stehno. Pokud by k tomu došlo, mohly by z toho koukat trable a o ty Harold rozhodně nestál.

„Musíme jim něco říct,“ utrousil polohlasem k Doreen, když si společně zašli pro něco do skladu.

„A co?“ odfrkla si. „Máme jakoby nic prohodit, že všechny zdejší fleky, kde si to můžou rozdávat před očima čumilů, jsou mimo provoz? Jak by se asi tvářili? Třeba se chtějí jenom kapku předvíst. Daj si pár drinků, a šmytec.“

„Ale tvrdilas přece –“

„Vykašli se na to, Harolde. Nepotřebujem, aby ses zase ztrapnil.“

„Ale jestli jsou vážně swingeři a pojedou –“

„Tak budou riskovat. Neriskujou snad v jednom kuse? Pa-nebože, copak někdo normální prahne po sexu s cizíma lidma někde uprostřed zapadáková?“

„Ale zlato, jestli nevědí, že –“

„Jsou to dospělí lidi! Takže by to rozhodně vědět měli.“

Tři minuty nato se ti „dospělí lidi“ k Haroldově úlevě odpo-roucheli. Žena se ke dveřím přímo vznášela a elegantně pohupo-vala boky, takže po ní zase všichni pokukovali; muž ji ležérně následoval a cestou vytáhl z kapsy balíček cigaret. Chvilími to vypadalo, jako by vůbec nebyli pár, jako by ten chlapík nebyl její partner, ale jen nějaká náhodná známost, což Harolda kapku mátló. Ale teď už to nebude jeho starost.

Prítočil se k oknu z kosočtvercových tabulek vyhlízejícímu na parkoviště.

Ti dva postávali u porsche, muž pokuřoval, žena se s kabelkou na rameni a založenými pažemi opírala o vůz. Povídali si spolu a zjevně nikam nespěchali. Že by se vážně jen hezky ohákli a vyrazili si na pár drinků? Haroldovi se ulevilo ještě víc. Třeba jsou to fajn lidi, když je znáte líp; ta ženská přece nemůže za to, že je tak pekelně sexy.

Blížila se devátá a slunce zapadalo, vřesoviště kolem doko-la se barvila doruda. Že by ti dva už měli namířeno domů? Ale pak muž típl cigaretu – jen zpola vykouřenou – a odhodil ji do koše. A když společně nasedli do porsche a rozjeli se pryč, nevy-dali se po silnici B3387 do Bovey Tracey ani zpátky přes ves do Dunstone a Buckfastleighu, ale vyrazili po nepojmenované sil-ničce směrem na severozápad. Nejbližším obydleným místem na ní byl Beardon, nějakých pětadvacet kilometrů daleko.

Ale dlouho předtím cesta míjela jezero Halfpenny.

—

Vrcholilo léto, ale takhle navečer horko konečně odeznávalo a dělalo se příjemně. Kopce a údolí Dartmooru se halily do indigového soumraku.

Než dojedou k jezeru, bude skoro černočerná tma.

Žena cestou pokukovala po zpětném zrcátku. V jednu chvíli se jí zdálo, že zahlédla světla dalšího vozu, ale od té doby už nic neviděla, jen hutné šero přicházející noci. Silnice se přímo hypnoticky táhla dál a dál a okolní rozlehlá vřesoviště působila svou prázdnotou téměř tísnivě. Za posledních deset minut nenarazili na jedinou známku civilizace, na žádnou osamělou chalupu ani hospodu, ale popravdě řečeno soustředili se hlavně na to, aby neminuli odbočku k jezeru, takže se pozorování okolí příliš nevěnovali. A přesto odbočku málem přejeli. Byla to jen úzká nezpevněná cesta s vyjetými kolejiemi uhýbající mezi dva žulové sloupky a nořící se mezi husté hlodášové keře obsypané žlutými květy.

Zastavili u ní.

„To bude asi ono,“ prohodil muž, ale znělo to spíš jako dotaz než jako konstatování.

Žena přitakala.

A tak zahnuli doleva a vůz poskakoval po ztvrdlé rozježděné hlíně, až to s nimi házelo, a o dveře a okna se otíraly větvičky. Jeli několik set metrů mělkým údolím, na černé obloze mezitím vykoukly hvězdy a vyhoupla se na ni zářivá koule měsíce. Jeho jas se odrážel na rozlehlé vodní ploše po jejich pravici. Jezero Halfpenny bylo stejně jako spousta jiných vodních ploch v Dartmooru lidský výtvar: sloužilo jako zásobárna pitné vody pro okolí. Kolem vozu ubíhal železný plot a na konci vodní plochy se rýsovala napříč údolím mohutná silueta čehosi, co vypadalo na přehradu, a potvrzovala všední účel tohoto místa.

Vedle cesty bylo několik parkovacích ploch a na zemi se povalovaly použité kondomy, ohmatané pornočasopisy a dámské kalhotky potřísněné spermatem. Všechno smetí ale bylo staré a už pomalu hnilo; momentálně tu nebyl nikdo, kdo by k němu přihodil něco nového.

Tedy až na ně dva.

Zastavili na druhém parkovišti, hned poblíž vjezdu, a podle plánu ztlumili rádio, i když bylo naladěné na stanici s příjemnou poklidnou muzikou a vůbec nerušilo. Otevřeli okna a společně přelezli na zadní sedadlo. Tam zůstali sedět každý na jedné straně a tu a tam si šeptem vyměnili nějakou poznámku, zatímco čekali, jestli se dostaví publikum.

Minuty ubíhaly.

Venku vládl téměř naprostý poklid, mírný vánek cuchal vřes a pohvizdoval na skalnatých kopcích. Muž a žena těkali pohledem po hřebenech kolem. Nic se tam ani nehnulo, pod hvězdnatým nebem se třepotaly jen listy kapradin. To ticho a klid působily skoro až tajuplně. Typická letní noc na anglickém venkově.

Tím spíš je zaskočilo nenadálé zapraskání elektřiny.

Hůř to odnesl muž; ztuhl a pak se zhroutil na dvířka.

Seběhlo se to hrozně rychle. Na moment zkameněl, pohled se mu zastřel a z úst mu vybublala pěna. Nezřetelná postava, která se vteřinu předtím zvedla z podřepu a prostrčila otevřeným oknem taser, vzápětí sáhla dovnitř a otevřela si dveře.

Žena v té rychlosti téměř nestačila zareagovat. *Téměř.*

Když se její bezvládný společník svalil ven z auta a narazil hlavou do zaneřáděného asfaltu, až to zadunělo, hmátla po kabelce, rozepnula ji a zajela rukou dovnitř. Všechno to provedla jediným plynulým pohybem – neplýtvala časem na výkřik –, jenže útočník byl přesto rychlejší. Vtrhl otevřenými dveřmi dovnitř. Ve slabounké nazelenalé záři linoucí se z palubní desky zahlédla, že na sobě má kožený kabát, koženou masku se zipem

přes ústa a kožené rukavice, a vtom – *buch!* – jeho pěst ji zasáhla přímo do pusy.

Zhroutila se na dveře, kabelka jí spadla do prostoru pro nohy a obsah se vysypal ven.

V hlavě se jí zatmělo bolestí a nezmohla se na souvislou myšlenku. Automaticky si zajela jazykem k předním zubům; připadalo jí, že se viklají, a horní ret ji pekelně bolel. Do úst se jí hrnula horká měďnatá tekutina a dusila ji, až se z toho rozkašlala.

Vzápětí si uvědomila svou situaci – a bylo to, jako by na ni někdo vychrstl kýbl ledové vody.

Ležela na zádech a útočník už byl u ní v autě, přímo na zadním sedadle, dokonce už se jí cpal mezi roztažené nohy. Jednou rukou v rukavici jí pevně stiskl obnažené stehno, tak vysoko, že měl palec skoro až v jejím rozkroku. Druhou si pomalu, s jasným záměrem, rozepínal kabát.

K ženě jakoby z velké dálky dolehla nová písnička v rádiu. Příjemně vyhrátým autem se nesl sytý americký hlas.

Přemítali v noci, jakou asi mají šanci...

Zpod kožené masky se vydralo odporné zvířecké uchechtutí, připomínalo prasečí zachrochtání. Žena, pořád ještě zpola omráčená, se v zelenkavé tmě zastřené bolestí pokoušela zaostřit zrak. To zpívá Frank Sinatra, uvědomila si. Oblíbenec jejího táty. Přezdívalo se mu Modroočko, Hlas, Sultán mdlob...

„Hrajou moji písničku,“ pronesl útočník, rozepnul si poslední knoflík a kabát se mu rozevřel. Pokud měla dosud nějaké pochybnosti, teď se rozptýlily.

Cizí lidé uprostřed noci...

Nikdy dřív nemluvil. Nepronesl ani slovo – tedy pokud věděla. Jenže kdo to mohl vědět s jistotou? Ten úchylný vrah

a sexuální násilník, který ze začátku napadal každého, na koho po setmění narazil, ale časem se zaměřil na oblíbená místa milenců a voyeurů po celém Devonu a Somersetu, za sebou nenechal jediného živého svědka. Všechny své cíle precizně a surově zlikvidoval a zřejmě si to hodně, opravdu hodně užíval. Mužům roztránil lebku nebo podřízl krk, případně obojí, ženy sexuálně zneužil a zohavil v rituálu, který dalece přesahoval běžný sadismus. A na závěr pak každého muže i ženu zhanobil ještě jedním způsobem – rozbodal jim oči, až z nich zbylo jen želé.

Byli jsme cizí lidé uprostřed noci...

„No jasně, je to moje písnička.“ Zase se uchechtl a levou rukou zálibně pohladil sbírku nablýskaných nástrojů ve speciálně upravené podšívce kabátu: otvírák na konzervy, šroubovák, paličku, pilku na železo, filetovací nůž ostrý jako břitva.

Žena se skoro nemohla hnout, ale zírala mu na oči, vlhké bulvy orámované koženou maskou, a na ústa, uslintaný jazyk a polámané flekaté zuby, které odhaloval rozepnutý zip. Ten hlas... popravdě řečeno, byl to jen šepot, škodolibý hrdelní šepot. Ale bude si ho pamatovat do konce života.

Zazníval z něj slabý skotský přízvuk.

Cizák je Skot.

Pochopitelně teď bylo hlavní postarat se, aby ten konec života nenastal hned.

Útočníka až příliš zaujalo vytahování prvního mučícího nástroje – otvíráku na konzervy, takového staromódního, s děsivou zahnutou čepelí –, takže nepostřehl, že se žena pravou rukou horečně prohrabuje věcmi vysypanými na podlaze.

Když si zvedl otvírák k pravému rameni – ne že by se jím potřeboval rozmáchnout, spíš jí ho chtěl předvést, aby si vychutnal její hrůzu –, sevřela v prstech povědomý tvar.

Druhou rukou ji pořád tiskl přišpendlenou k sedadlu, mačkal jí stehno takovou silou, že ji to citlivé místo k zešílení bolelo. A začal si hvízdát spolu s rádiem.

Přezdívku „Cizák“ si u novinářů vysloužil po prvním brutálním útoku na místě využívaném k sexu s cizími lidmi. Teď mu seděla ještě líp. „Jsi drzá, bezbožná coura,“ pronesl věčně, zase s tím typickým přízvukem. „Děvka, exhibicionistka, běhna, co schválně provokuje chlapy...“

„A policistka,“ prohlásila a namířila mu krátkou osmatřicítkou Smith & Wesson přímo na obličej. „Jestli se o milimetr hneš, ty hajzle, nebo otevřeš tu svoji nevymáchanou hubu, tak tě odprásknu!“

Jeho výraz byl k nezaplacení. Nebo by určitě byl, kdyby ho viděla. Takhle se musela spokojit s tím, jak téměř komicky zka-meněl, jak se mu kolem bezduchých černých zornic rozšířilo bělmo jako v nějakém kresleném seriálu a jak mu za zipem poklesla čelist.

„Jo, přesně tak,“ dodala a odjistila zbraň. „Zábava skončila. Zahod' ten pođelanej otvírák.“

Pochopitelně ještě nebylo po všem, a když si to uvědomila, srdce se jí rozbušilo prudčeji. Ten chlap nemůže dopustit, aby to skončilo takhle – tak náhle, tak nečekaně a tímhle způsobem. Nemůže dopustit, aby ho zahнала do kouta jedna z těch křehkých smyslných bytostí, kterými tolik opovrhne. Aniž vyšla ze střežu, přehodila si osmatřicítku z pravé ruky do levé a nepřestávala na něj vleže mířit. Pravačkou zase zašátrala na podlaze. Někde by se tam měla povalovat vysílačka, jenže ji zaboha nemohla najít. Útočník celou dobu seděl bez hnutí, upíral na ni ten ne úplně lidský pohled a po kožené masce mu od úst stékaly čůrky slin. Viděla, jak ústa pomalu zavírá, až stiskl zažloutlé zuby v grimase, ze které sálala nenávist. Už není ochromený šokem, uvědomila si – je napjatý jako pružina, která co nevidět vystřelí.

„Nezkoušej to!“ varovala ho, ale už bylo pozdě; s otvírákem v ruce se na ni vrhl, aby ji tou děsivou zahnutou čepelí rozpáral.

PRÁSK!

Náboj ho zasáhl do levé poloviny hrudi, těsně pod klíční kost, a odhodil ho dozadu, až vypadl z vozu na asfalt. Zůstal tam zkroucený ležet vedle nehybného detektiva Maxwella.

Konečně našla vysílačku, bleskově ji sebrala a hrnula se z auta prosyceného pachem korditu. „Všem jednotkám, tady konstábl Piperová! Jedte k jezeru Halfpenny! Opakuji, jedte k jezeru Halfpenny...“

Zarazila se, protože venku se zvedl na nohy podsaditý chlap. Na zlomek vteřiny se pokoušela přesvědčit sama sebe, že je to Maxwell, ačkoli jí bylo jasné, že je to vyloučeno. Narazil hlavou do asfaltu sakra tvrdě.

Postava se zakymácela a vrávoravě zamířila přes parkoviště pryč.

„Opakuji, tady konstábl Piperová. Volavka, jednotka Alfa. Vystřelila jsem po podezřelém, utrpěl zásah do hrudi, ale je na nohou a v pohybu.“

Z vysílačky se valila změť reakcí zastřených praskotem. Vrávorající Cizák zatím přešel nízkou zídku kolem parkoviště a jeho černá silueta se kvapně prodírala hlodášovými keři. Zranění na něm bylo znát, vrávorál, ale přesto udržoval vytyčený směr a vzdaloval se.

„Podezřelý míří na západ... prchá otevřenou krajinou pryč od jezera,“ dodala Piperová. Vysoké podpatky jejích páskových lodiček klaply o asfalt. „A potřebujeme sanitku.“ Podřep-la u Maxwella a nahmatala mu krkavici. „Konstábl Maxwell je vážně zraněn... utrpěl šok po zásahu taserem a úraz hlavy. Momentálně je v bezvědomí, ale dýchá a má pravidelný tep. Okamžitě sem pošlete sanitku! Já zatím pronásleduji podezřelého. Konec.“

Přeběhla přes parkoviště, jenže když přešla zídku, začaly

jí podpatky zajíždět do měkké půdy jako nože. V běhu si boty skopla. Do bosých chodidel se jí zarývaly klacíky a kamínky, až křivila tvář bolestí, a do holých nohou ji šlehalý trnité větvičky a bodláčí. Cizák se na okamžik vynořil na vrcholu svahu – přirhbená silueta rýsující se proti noční obloze. Vzápětí zmizel za hřebenem.

„Pošlete mi sem posily!“ křikla do vysílačky.

„*Gemmo, držte se zpátky!*“ ozvalo se z vysílačky nezřetelně. „*Příkaz superintendanta Andersona! Počkejte na posily. Přepínám.*“

„Ne!“ odsekla. „Ne, když už ho skoro máme.“

Už se taky přehoupala přes hřeben. Dole pod ní se rozprostíral mokřad zalitý mdlou září měsíce. Zvlněná travnatá plocha posetá balvany a zastřená ostrůvky mlhy se v dálce pozvolna zvedala k vysokým kopcům korunovaným skalisky. Pod svahem, nejmíň o sto metrů dál, se pohybovala tmavá silueta a vytrvale se plahočila kupředu.

Piperová vyrazila za ní; hnala se po měkké trávě z příkrého svahu a křičela na pronásledovaného, že je zatčen a ať se vzdá.

Terén zkresloval perspektivu, a tak sama nevěděla, kde přesně ho ztratila z očí. Sice před ní neměl moc velký náskok, ale zničehonic ho zahalila záclona mlhy. Když dorazila na místo, kde ho naposled viděla – teď už kulhala, protože měla chodidla zhmožděná a rozedřená do krve –, zjistila, že se po kotníky boří do bahna. Pronásledovaný by v něm měl nechávat zřetelné stopy, jenže ve tmě je nebylo vidět a baterku s sebou neměla.

Z vysílačky se hrnuly další salvy příkazů.

Dál je ignorovala. Napadlo ji, že Cizák má možná neprůstřednou vestu, takže ho nezranila tak vážně, jak si myslela. Ale proč by v takovém případě prchal? Proč by té výhody nevyužil, nepokračoval v útoku a rovnou v autě ji nerozpáral a neumlátil? Ne, zraněný určitě je, vždyť z řeči jeho těla číselo bolest. Takže i kdyby nic jiného, budou mít aspoň jeho krev.

Pokud ji tedy ještě před příjezdem laboratorních techniků nespláchne déšť.

„Potřebujeme tu obratem lidi z laboroky!“ překřičela horečnou debatu kolegů ve vysílačce. „Ať máme aspoň jeho DNA...“

Odkudsi zepředu se ozval přidušený výkřik.

Zpomalila, až se skoro zastavila. Na okamžik neviděla vůbec nic; všude kolem se převalovala vlhká mlha barvy zkslého mléka. Ale ten výkřik přece slyšela, ne? Že by konečně podlehl zranění? Anebo se ji k sobě pokouší přilákat?

Ozval se další výkřik, tentokrát provázený přiškrceným chrčením.

Zarazila se uprostřed kroku.

Je v Dartmooru. V národním parku. V malebném království zeleně a mlh. V kraji vyhlášeném nedotčenou přírodou, ale taky neblaze proslulém bezednými močály. Třetí výkřik přešel v přidušené lapání po dechu a teď už slyšela i čvachtání, jako by se něco těžkého zmítalo v bahně.

„Aktuální stav,“ ohlásila do vysílačky a opatrně postupovala vpřed. „Jsem asi tři sta metrů západně od parkoviště, za hřebem. Zdá se, že pronásledovaný má potíže. Nevidím ho, ale je možné, že uvízl v močále.“

Zase na ni naléhali, ať zůstane na místě a vyčká na příjezd posil. Zase je ignorovala, ale po pěti nebo šesti metrech se ocitla na okraji matné černozelené plochy hladké jako zrcadlo. Mlha se nad ní trhala, takže bylo vidět, že se bažina táhne všemi směry. Napínala zrak, ale nikde se nic nepohnulo, nehybnou plochu nic nerozčeřilo, natož aby zahlédla siluetu člověka snažícího se udržet hlavu nad hladinou.

Taky se nic neozývalo, což jí dělalo starost. Dartmoorské močály dokážou stáhnout člověka ke dnu děsivě rychle. Jsou plné mršin ovčí a poníků a mezi nimi se nachází tu a tam i nějaký ztracený turista. Ale momentálně viděla jen pokroucené,